

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI.

Redacția și Administrația ARAD, STR. EMINESCU 18	APARE DUMINECA Redactor: Pr. Ilarion V. Felea	ABONAMENTE: Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei
---	--	--

Pastorația și pomicultura.

Din cuvântarea P. S. S. Părintelui Episcop Andrei rostită la deschiderea cursurilor de pomicultură din Arad, Marți în 28 Octomvrie 1941.

Am luat inițiativa acestui curs de pomicultură, știind că începutul unui program economic, pentru viața satelor, nu se poate face fără pomicultură. Eu am îndrăgît pomicultura dela tatăl meu preot, care în afară de preocupările intelectuale își găsea recreația în îngrijirea pomilor. O ocupație în orele libere, ca pomicultura, se îmbină foarte bine cu munca intelectuală și cea pastorală.

Pământul a fost inzestrat de Dumnezeu cu darul fecundității, divizat pe zone: de grâu, de porumb, de pomi, de viță de vie, de brad, etc. — Dacă Dumnezeu ne-a dat pământ potrivit și pentru pomi, este un păcat ca acest dar al pământului să nu se ia în considerare. — Din mai multe puncte de vedere putem vorbi de importanța pomiculturii.

a) Din punct de vedere geografic, aici în județ, Dumnezeu ne-a dăruit un pământ foarte potrivit pentru pomi.

b) Pomicultura ne oferă și o educație patriotică. Celce plantează un pom se înfrățește cu pământul țării. Pomul e un bun ce aparține și viitorului, fiindcă îl plantăm și pentru folosul celor de mâine.

c) Din punct de vedere medical, pomul este o binefacere. Vitaminele se concentrează în fructe. Toate boalele omenești se pot vindeca, consumând fructe.

d) Economia Țării, la fel e promovată prin pomicultură. Venitul pomilor acoperă cu ușurință cheltuelile de casă, ba chiar și impozitele unei gospodării.

e) În fine, din punct de vedere religios, pomicultorul stă în legătură și mai strânsă cu natura pe care a făcut-o Dumnezeu. Pe Dumnezeu îl vedem în natură cum lucrează. Iubind o floare, un pom, căutăm urmele lui Dumnezeu, ne apropiem mai mult de Creatorul, devenim mai pătrunși de sentimentul măreției divine.

Un pom, pentru preot, este un enoriaș. Pomul are și el viață și cere o îngrijire. Sufere, are boli și diferiți paraziți. Pomicultorul pune mâna pe rana pomului, o leagă și o vindecă. Preotul care ști îngrijii un pom, acela va fi și un bun păstor de suflete. Deci, iată cum pomicultura prezintă o importanță capitală și din punct de vedere pastoral.

Și-apoi preotul trebuie să știe a se bucura de plăcerile curate ale acestei vieți. Complectarea acestei bucurii se face cu îngrijirea unei flori, a unui pom.

Există aici în Eparhia Aradului sate sărace, unde nu se produce bine nici grâul, nici porumbul. Dar a încercat cineva să facă în aceste sate, pomărit? Dacă nu rentează cerealele, pentruce n'am încerca acolo cu pomicultura? Oare e bine să lăsăm pământul în paragină? Dacă un pământ nu e bun pentru grâu și porumb, poate fi foarte bun pentru pomi. La acest lucru m'am gândit, când am luat inițiativa acestui curs de pomicultură. Cucernicii preoți trebuie să fie îndrumătorii pomăritului, în regiunile unde agricultura nu dă decât un slab rezultat. Să înceapă preoții a planta întâiu pomi în grădinile lor. Să îngrijească pomii pentru a le aduce roada așteptată. E o muncă grea dar folositoare. La început vor fi și deluzii dar datoria noastră este de a nu da înapoi. Să plantăm apoi pomi în grădina bisericii, și celelalte locuri sătești.

Pomicultura însă nu se face cu vorba. Trebuie mai întâi studiată și apoi aplicată. În acest sens am invitat pe d-l inginer agronom Hălmăgean, un fiu al Eparhiei noastre care a fost un dinstins student al facultății de agronomie din Chișinău și care ne va sta la dispoziție cu știința și puterea d-sale de muncă, inițiindu-ne în tainele pomăritului.

Și acum, rog pe bunul Dumnezeu să facă acest gând să rodească spre binele nostru sufletesc.

Vizită ministerială

Inspecțiile domnului General Radu Rosetti, Ministrul Culturii Naționale și al Cultelor la Arad

Sâmbătă, în 25 Octomvrie a. c. Aradul a îmbrăcat haina bucuriei, fiind vizitat de domnul general Radu Rosetti, Ministrul Culturii Naționale și al Cultelor. La sosirea d-sale în gara Arad, la ora 5.30 dimineața, a fost întâmpinat de către P. C. Sa Părintele Turicu, care reprezenta pe P. S. Sa Părintele Episcop Andrei, d-l Colonel Vasile Mihăilescu prefectul județului Arad, d-l Dr. Cornel Radu primarul Municipiului Arad, P. C. Sa Părintele Dr. Nicolae Popoviciu, rectorul Academiei Teologice în numele școalelor din Arad, d-l Inspector regional al învățământului S. Evuțianu, d-l Istrate subinspector școlar primar, precum și un însemnat număr de intelectuali Arădani. — A fost găzduit până la ora 8 dim. la P. S. Sa Părintele Episcop, când a început apoi a vizita școalele secundare și primare ale Aradului. După masă, la orele 3, Domnul Ministru împreună cu P. S. Sa Părintele Episcop Andrei, însoțiți de d-l dr. Cornel Radu, d-l Inspector Evuțianu și d-l subinspector Istrate, au vizitat Academia Teologică. La sosire, studenții teologi, sub conducerea Părintelui prof. Bancea, întonează: „Mulți ani trăiască și Pre Stăpânul“. În aulă Prea Sfinția Sa Părintele Episcop, urând domnului Ministru bun sosit, spune între altele: Prea Cucernici Părinți Profesori și iubiți studenți. Ni se oferă prilejul de a saluta, în mijlocul nostru, pe d-l general Radu Rosetti, Ministrul Culturii Naționale și al Cultelor.

Fie-mi permis să vă fac cunoscută persoane Domniei Sale. Domnul general Rosetti e un militar conștiincios, un distins cărturar, membru al Academiei Române. Am avut fericita ocazie de a-l cunoaște alături de generalul francez Berthelot, pe lângă care era atașat ca adjutant cu gradul de colonel.

Colonelul de atunci, actualul general și ministru al Culturii Naționale și al Cultelor, domnul Radu Rosetti, venea să ne viziteze și să ne întrebe despre suferințele ce le înduram sub dominația de pe atunci. A luptat pentru cauza românească și pe fronturi franceze.

Domnul Ministru general Rosetti, mulțumește în cuvinte frumoase Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop Andrei pentru salutul de primire în mijlocul elitei sufletești arădane. Se îndreaptă apoi către domniile profesori și către studenți, rugându-i să-i dea ajutor întru îndeplinirea proiectelor ce le-a schițat de când e în fruntea Ministerului Culturii Naționale și al Cultelor, proiecte

cari privesc în deosebi educarea tineretului școlar, educare ce tinde spre dezvoltarea sentimentelor religioase. În aplicarea principiilor educative, Domnul Ministru își exprimă certitudinea că va avea alături de Domnia Sa pe preoți și pe studenții teologi, pentru care fapt le aduce mulțumiri anticipate.

În numele studenților, d-l Nicolae Nedelcu stud. an. IV ia cuvântul, mulțumind Domnului Ministru pentru înțelegerea ce-a acordat-o și până acuma, doleanțelor studențimii teologice, și-l roagă ca și mai departe să acorde aceeași înțelegere, asigurându-l că studențimea va sta totdeauna alături de marile D-sale inițiative.

La plecare, corul studenților, întonează: „Mulți ani trăiască și Pre Stăpânul“.

La ora 6 p. m. Domnul Ministru a avut în aula liceului „Moise Nicoară“ o consfătuire cu corpul preoților, profesorilor și învățătorilor din Arad. Aci, după ce a fost salutat de d-l A. Crișan directorul Liceului, și-a expus principiile care le-a luat de bază pentru educarea tineretului.

Dintre aceste principii, notăm:

1. În fiecare Sâmbătă după amiază, când timpul va fi frumos, elevii vor merge cu profesorilor în cimitire pentru a le îngriji. Tot aici se vor face și cele mai bune lecții de religie și de istorie.

2. În fiecare școală se va instrui un cor bisericesc, ca elevii și nu se plictisească la serviciul divin, stând pasiv, ci să ia parte activă la slujbe. Prin cântare se dezvoltă în ei sentimentul religios.

3. Se impune cu toată energia, păstrarea curățeniei în edificiul școlii și în locuința copilului, care va fi vizitat, acasă, de profesori.

4. Profesorii să fie punctuali. Să între la ora fixă în clasă, pentru ca în felul acesta copiii să devină și ei punctuali.

5. Profesorii să fie exemple elevilor prin curățenia și îngrijirea corpului și a îmbrăcămintei. Nu-i permis unui profesor a veni în fața elevilor cu haina ruptă ori murdară și cu ghetete nefăcute. Iar unei profesoare nu-i este permis a veni la școală cu chilograme de pudră și rouge.

6. Profesorii prin purtarea lor, prin felul lor de a fi, prin bunătate părintească, să fie exemple vii elevilor, ca aceștia să capete încrederea lor și să vadă în ei pe adevărații lor părinți.

7. În fine, fiecare profesor își va grupa în jurul său un număr de elevi, despre educația cărora va fi direct responsabil.

În linii generale, acestea sunt principiile care stau la baza educației copilului.

La orele 7¹/₂ p. m. terminându-se consfătuirea, D-l General a plecat la locuință unde a rămas până a doua zi dimineața, când a plecat să viziteze școlile din Timișoara.

Ioan L. Zotta

Ce cred Evreii și ce credem noi

Vrăjmășie și ură a fost între neamuri și popoare dela amestecarea limbilor; „dar Tatălui ceresc i s-a făcut milă de om” și a trimis pe însuși Fiul Său, ca să aducă „pe pământ pace și între oameni bunăvoire”. Atât înainte cât și după Hristos, a trimis Dumnezeu semne și minuni ca să întoarcă pe oameni la căile Lui, oricâte ori se abăteau dela ele. Aceasta ne dovedește că Dumnezeu nu-i părăsește ci poartă grijă de ei.

Totdeauna și în toate timpurile s'au găsit și oameni cu frică de Dumnezeu, cari și-au dat seama de prăpastia în care se năruia lumea și au luptat atunci din toate puterile să o aducă pe calea cea bună. Toate eforturile și sbuciumările acestor oameni înțelepți, de a face pe oameni mai buni, s'au izbit însă de îndărătnicia unui popor, pe care Dumnezeu îl alesese ca prin el să facă cunoscut și celorlalte popoare că va veni Mântuitorul lumii. Iisus Hristos a venit, dar ei l-au prius și l-au omorât, răstignindu-L, fiindcă ei nu așteptau un împărat ceresc, ci un împărat pământesc, un împărat care să răzbune stăpânirea romană și să le întemeieze o împărăție în care să fie ei și numai ei fericiți. De atunci și până azi, acest „popor ales” nu a făcut altceva decât să-și arate în lumea întreagă ura față de tot ce este divin, prin tot felul de principii, curente destructive și societăți secrete. S'a văzut cum în decursul veacurilor, națiunile infectate de otrava iudaică au refuzat să mai ia în considerare și sfaturile Bisericii lui Hristos. Timpul și-a urmat cursul său, iar lumea de după războiul mondial s'a găsit dintr'odată copleșită de potopul curențelor anarhice și anticreștine. Ajunsesem într-o vreme de ne întrebam: Încotro se va îndrepta omenirea aceasta? Care va fi principiul călăuzitor al lumii de mâine, comunismul materialist și ateist, sau spiritualismul lui Hristos.

Clasa socială către care s'au îndreptat mai toate curentele anticreștine, a fost muncitorimea din fabrici, fiindcă aproape majoritatea fabricilor se găseau în stăpânirea acestor „apostoli minciñoși și lucrători vicleni” (II Cor. 11, 13). Iată, pentru ce din rândurile acestor muncitori s'au recrutat adepții cei mai zeloși ai acestor curente. Tot în această clasă de muncitori s'a plămădit doctrina comunismului de azi, ce se prăbușește.

După ce au doborât și au pus sub călcâiul lor un popor mare și credincios ca cel rusesc, căutau acum prin lovituri de Stat și prin revoluții îndelung pregătite, să atragă în aceeași prăpastie a distrugerii și a morții și pe celelalte po-

poare creștine. Dar duhul cel rău nu-și poate întinde puterea sa de nimicire decât până acolo unde Dumnezeu îi permite.

Astăzi, asistăm la o nouă renaștere a omenirii. Un duh nou străbate azi printre națiunile europene; fața actualei lumi începe să se schimbe.

Comunismul ne-a convins, cu tot raiul lui, că nu materia regenerează omenirea, ci spiritul.

Numai sufletul poate dărâma o lume veche ca să reclădească una nouă.

Sf. Scriptură conține o axiomă adâncă în care se cuprinde tot sensul vieții omenеști și anume: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte vi se vor da vouă” (Mt. 6, 33). Și care este această împărăție, decât împărăția păcii și a iubirii. La această împărăție a fericirii veșnice, ne îndeamnă fiecare cuvânt din sf. Scriptură (pe care Evreii o resping).

Afară de aceasta, exemplele pline de adevăr ale vieții ne spun că acolo unde nu stăpânește Duhul lui Dumnezeu, acolo nu poate fi nici pace, nici ordine și nici cumpătare. Așa se întâmplă cu familia, așa se întâmplă și cu popoarele ce trăesc fără Dumnezeu. „Că oricâți cu Duhul lui Dumnezeu se poartă, aceștia sunt fiii ai lui Dumnezeu” (Rom. 8, 14).

De aici se desprinde un veșnic adevăr, că lumea aceasta are un Stăpân ce se îngrijește de ea. Acest Stăpân nu este altul decât Dumnezeu. El are grijă ca răul din lume să nu servească decât pentru întreprinderea omenirii. Iadul bolșevic din U. R. S. S., va servi de acum înainte ca o oglindă întunecoasă în care generațiile de mâine vor putea privi și vor vedea de ce sunt capabile puterile întunerecului. Din aceasta se vor convinge că „în afară de Biserică nu există mântuire”.

Astăzi, când întregul edificiu al lumii trosnește din încheeturi și este gata să se prăbușească, noi creștinii ca „fiii ai luminii”, știm un lucru pe care puterile întunerecului nu vor să-l știe, că Iisus Hristos pentru aceea a venit în lume, ca lumea să aibe viață și mai multă viață (Ioan 10, 10). „Cine e biruitorul lumii dacă nu cel ce crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu” (I Ioan 5, 5).

Acum când aceste puteri sunt prinse în cleștele morții și strigă pe la toate colțurile lumii, făcând apel chiar și la Hristos — deschizând Bisericile, — crezând că prin aceasta vor înșela nu numai o lume, dar chiar și pe Dumnezeu, ca apoi să se avânte cu mai multă furie asupra Lui și a Bisericii Lui, noi le răspundem: Înzadar vă sbuciumați ca să dărâmați tot ce Dumnezeu a clădit: „Căci nimenea nu poate să pună altă temelie afară de cea pusă, care este Iisus Hristos” (I Cor. 3, 11).

Dacă și astăzi stai de vorbă cu Evreii și îi

întrebi, ce cred ei despre lumea aceasta susțin — așa cum îi învață rabinii lor, — că viitorul va fi tot al lor și că vor veni vremuri când ei vor fi cei mai fericiți oameni din lume. Susțin deasemenea, că Dumnezeu i-a ales pe ei ca să supraviețuiască tuturor celorlalte popoare, aducând ca argument, că deși persecutați în toate timpurile, au ajuns să dăinuiește și azi ca cel mai vechiu popor din antichitate. Tot vechea poveste; Evreii nu au renunțat și nu vor să renunțe la spiritul talmudic, care este „negația absolută a creștinismului și de unde pornește în lume acțiunea masonică de discreditare a creștinismului și acțiunea marxistă de ateizare violentă a popoarelor“.

„Atâta vreme cât Evreii vor continua să se izoleze de toate neamurile lumii în această cetate a urii diabolice, nu va exista pace între noi și ei“, zice d-l prof Nichifor Crainic (Ortodoxie și Etnografie pag. 162).

Evreii în exclusivismul lor orb, refuză să creadă că: „Dumnezeu de multe ori și în multe chipuri a grăit în vechime părinților noștri prin prooroci, iar în zilele acestea mai de pe urmă ne-a grăit nouă prin Fiul Său, pe Care L-a pus moștenitor a toate și prin Care a făcut și veacurile“ (Evrei 1, 1—2). Odată cu venirea Mântuitorului religia mozaică a luat sfârșit. Din acel moment „nu mai există Grec, nici Iudeu“, zice sf. apostol Pavel. Cu toate acestea, Iudeul s'a dovedit cel mai intolerant popor din lume, căci atunci când se vede slab, apelează la toleranța creștină, ca apoi să se pregătească s'o distrugă.

Astăzi știm cu toții ce înseamnă a tolera un popor ce nu voește să-și subordoneze voința sa, voinței lui Dumnezeu; însemnează moartea pentru creștini și distrugerea Bisericii lui Hristos.

Deaceia atâta timp cât acest popor „fără patrie“ nu va recunoaște că „Mesia cel prezis de prooroci“ a venit și până nu va primi — prin convertire — să-I urmeze Lui, până atunci nu va putea fi privit ca popor pașnic și binevoitor.

Pr. Marin Sfetcu

Despre ce să predicăm ?

In 8 Noembrie 1941, Sf. Arhangheli Mihail și Gavril (Ziua M. S. Regelui Mihai I), să vorbim despre cinstirea Regelui.

Dumnezeu conduce omenirea prin „vase alese“ de El. Precum turma nu poate fi fără păstor așa nici mulțimea fără conducător, care să închege într'o unitate gândul și fapta celor mulți. Statul a răsărit din familie. Domnitorul este Tatăl supușilor săi. El îi apără și ocrotește. Viața și fericirea individuală nu ar fi cu putință dacă n'ar fi ocrotită de puterea Statului.

Însuși Dumnezeu a rânduit regi peste popoare, pentruca aceștia să îndrumeze viața popoarelor după legea Lui. Așa, Moise îndeamnă pe Israeliteni ca după ce se vor așeza în pământul făgăduinței să pună *rege din neamul lor*, pe acela pe care-l va alege Dumnezeu (Deut. 17 v. 14—15). Regele să aibă înaintea sa legea cu poruncile lui Dumnezeu și dela ea să nu se abată nici la dreapta nici la stânga (v. 19—20). La porunca lui Dumnezeu profetul Samuil a uns de rege pe Saul și apoi pe David (1 Imp. 12 v. 1, 13; 15 v. 17; 16 v. 13; F. Ap. 13 v. 22).

Dumnezeu pune pe împărați și tot El îi mută. (Dan. 2 v. 21; Lc. 1 v. 52). El a lepădat pe Saul, care s'a lepădat de cuvântul Domnului (1 Imp. 15 v. 23, 26); a pedepsit la bătrânețe pe Solomon cu ruperea în două a împărăției lui pentru că a tolerat pe idoli aduși de femeile streine (3 Imp. 11 v. 4, 11); pe Nabucodonosor l-a coborât alături de dobitoace (Dan. 5 v. 21); iar pe Valtazar l-au ucis în noaptea următoare după ce a folosit la ospăț vasele sfinte din templu (Dan. 5 v. 25—31). Cu adevărat „nu este stăpânire decât numai dela Dumnezeu; iar cele ce sunt: de Dumnezeu sunt rânduite“ (Rom. 13 v. 1) pentru că stăpânitorii peste popoare sunt „slujitori ai lui Dumnezeu“ (v. 4, 7). Chemarea Regelui este de a veghea ca poporul să se teamă de Dumnezeu, să-I slujească, să asculte glasul Lui, și să nu se împotrivescă legii Domnului (1 Imp. 12 v. 14—15). El este dator: să cârmuiască în *frica lui Dumnezeu* (2 Imp. 23 v. 3); să împărătească după *voia Lui* (Prov. 8 v. 15—16); să păzească *legea divină* (Deut. 17 v. 19; 3 Imp. 2 v. 3); să contribuie la propovăduirea Evangheliei (F. Ap. 9 v. 15), trimițând să *învețe poporul* legea Domnului (2 Paral. 17 v. 9; Ps. 33 v. 11; 50 v. 14); să conlucre la binele Bisericii, ajutând la *zidirea* de biserici (Esdra 1 v. 2—4) cu cheltuiala din averea Sa (6 v. 4, 8) pentruca în ele să se roage pentru viața regelui (6 v. 10) și sprijinind *instituția* Bisericii (Neemia cap. 8—12); și să *apere* pe cei săraci și apăsați (Prov. 29 v. 14; 31 v. 9); să nu îngăduie a se face strâmbătate (1 Paral. 16 v. 21) pedepsind pe cei ce fac fărădă de lege (Prov. 20 v. 26; Rom. 13 v. 4).

Datoriile credincioșilor către Rege sunt: să se teamă de Dumnezeu și de împăratul și de nici unul să nu fie neascultător (Prov. 24 v. 21; I. Petru 2 v. 17); să i-se supună (Rom. 13 v. 1, 5; Tit. 3 v. 1; I. Petru 2 v. 13); să-l cinstească (Rom. 13 v. 7); să-i plătească *dajdia* (Mt. 22 v. 21; Rom. 13 v. 6—7); și să se roage pentru el (1 Tim. 2 v. 1, 2). Cine se împotrivesc Regelui, orânduielei lui Dumnezeu se împotrivesc (Rom. 13 v. 2).

Zilele de care se leagă viața Regelui (naș-

terea, ziua numelui, urcarea pe tron etc.) sunt privilegii de sărbătoare pentru supuși, pentru că Regele este al Țării, împreună cu bucuriile sau durerile lui. Împlinim o datorie religioasă și alta cetățenească prăznuind zilele Regelui, fiindcă Regele pe lângă că slujește ca apărător al dreptății lui Dumnezeu, mai întručujează *unitatea neamului* (cu lanțul neîntrerupt al strămoșilor) și a *patriei* (cu hotarele ei etnice), precum și *idealul comun* (cu toate nizuințele și nădejile de mai bine). În persoana Regelui se înlănțue trecutul cu viitorul. Prin cinstirea Regelui ne încopciem și noi fiecare în această comunitate de viață.

Regele Mihai I ne mai este scump pentru că El face parte întru toate din neamul nostru. E născut și crescut între noi, în religia și tradițiile noastre. E pătruns în toate fibrele de aspirațiile neamului. Având ca patron pe arhanghelul Mihail, conducătorul cetelor îngerești, și purtând numele lui Mihai Viteazul, întregitor de neam, în planul lui Dumnezeu noi putem întrezări o mare misiune pentru sceptrul Lui. Să-i întărim tronul cu dragostea și supunerea noastră cetățenească și să-l împodobim coroana regală cu virtuțile noastre creștinești.

*

„Măreția Regelui stă în mulțimea poporului și pieirea Domnilor în popor puțin” (Prov. 14 v. 28).

„Precum pornirea apei așa inima Regelui este în mâna lui Dumnezeu, ori încotro va vrea să o plece acolo o pleacă” (Prov. 21 v. 1).

„Regele ce cu credincioșie judecă pre săraci, tronul lui întru veci se va întări” (Prov. 29 v. 14).

„Gura Regelui păzește și cuvântul jurământului Lui Dumnezeu” (Eccles. 8 v. 2).

Iisus Hristos este Împăratul împăraților și Domnul domnilor (I. Tim. 6 v. 15).

*

În Dumineca 24 după Rusalii, 9 Noemvrie 1941, să vorbim despre moarte și înviere.

Cuvântul înfricoșător „moarte” fu rostit de către Dumnezeu în raiu, mai înainte de a fi moartea, ca o amenințare către Adam și Eva, prevestindu-le că dacă vor mânca din pomul celoprit „cu moarte vor muri” (Fac. 2 v. 17). Când, cu toate acestea, strămoșii se răsvrătiră împotriva lui Dumnezeu, după cel dintăiu păcat, oaspele cel neplăcut (moartea) intră în lume. Primul mort fu Avel (Fac. 4 v. 8). Abia când văzură trupul lui Avel cel înțepenit cunoscură protopărinții noștri cu groază ceea ce este moartea. De atunci moartea își începu pustiirea printre oameni. Seceră stejari seculari, pe patriarhi (Fac. c. 5), și boboci de trandafir în floarea vieții, răpi pe Sara din cortul lui Avram (Fac. c. 23), și pe iubita Rahila de lângă Iacob (Fac. c. 35) și pustii mulțime de vieți

prin apele potopului, în războaie și cutremure de pământ semănând pretutindenea jalea. Toți câți trec pe acest pământ au scrisă pe frunte sentința „cu moarte vei muri”. Omul cel mai puternic și plin de mândrie îi urmează ca un mielșel îndatăce moartea îi șoptește: „vino cu mine!” Moartea este o slugă a Celui Preainalt care îi execută fără milă sentința (Rom. 5 v. 12; 6 v. 23; 1 Cor. 15 v. 26).

Dar a muri nu este totul. Dumnezeu pedepsește și mai aspru trupul El a zis nu numai „cu moarte vei muri” ci și „te vei întoarce în pământ din care ești luat” (Fac. 3 v. 19). Mortul își mai păstrează câtăva vreme forma și trăsăturile, uneori chiar mai frumoase după moarte, dar încurând trebuie să se prefacă în țărână. Ce privilegiu grozavă este: descompanionea și putrezirea, ce se petrece sub pământ, pânăce chipul odinioară frumos al trupului devine un ceva fără nume. Așa e rânduiala lui Dumnezeu ca trupul acesta, care adesea s'a răsvrătit împotriva poruncilor Lui să fie stricat. Pământul e un larg laborator în care toate se rezidesc din țărână.

Deasupra morții noastre însă își flutură steagul biruinței Iisus Hristos cel viat (1 Cor. 15 v. 20). *Învierea trupurilor* ni-o vestește: judecata minții și natura, alături de cuvântul Fiului lui Dumnezeu.

Mintea ne spune că tot ce vedem în jurul nostru este creat pentru om. Soarele cu lumina și căldura lui, luna și stelele, văzduhul, izvoarele apelor, pomii cu fructele, câmpia cu spicul hrănitor, florile spre veselie, adâncul pământului cu comorile, animalele slujitoare, toate sunt spre foloșul omului. E cu puțință ca Dumnezeu să fi creat lumea pentru om, iar pre el spre a-l nimici pentru totdeauna prin moarte? Să-l fi împodobit cu chipul Său, și să fi cheltuit pentru om toată iubirea (pre Fiul Său), înțelepciunea și grija Sa, spre a umplea apoi gropile pământului cu putreziciune? La ce a sădit atunci în noi simțul de dreptate, setea de adevăr, nizuința spre virtute, și dorința nestinsă după fericire? Toate acestea nu pot fi satisfăcute aci pe pământ și ne-ar chinui înzadar.

Natura, în graiul ei, ne dă răspuns la aceste întrebări. Acelaș proces al morții trupesti îl vedem petrecându-se în fiecare an și în sânul ei. Icoana morții o avem în: frunzele ce se ofilesc și cad, în seva ce se retrage la rădăcini și în natura amorțită. Dar primăvara toate le reînsuflește și le întinerește. Oare omul nu este mai de preț decât iarba? (Mt. 6 v. 30). Oare ceea ce face mâna lui Dumnezeu naturei neînsuflețite nu va putea face și cu noi? Oare pământul să răsară orice grăunte sămănat într'ânsul numai sămănța celui mai nobil stăpân (omul) să rămână

nerăsărită în veci? Bine spune sf. Apostol Pavel că și trupul cel mort este un grăunte ce-și așteaptă primăvara învierii în pământ (1 Cor. 15 v. 36—37). Este ca un părau ce se ascunde în pământ spre a ieși în altă parte pentru a curge în veci; și ca o corabie grăbită pe care vântul ce o a-lungă o duce în portul vecinicii.

Făgăduința învierii a însoțit și în V. T. viața omenească. Acum Isaia profetește: „Invia-vor morții și se vor scula cei din mormânturi” (26 v. 19). Profetul Ezekiel într'o vedenie descrie cum se va petrece învierea trupurilor (37 v. 1—10). Făgăduințele Mântuitorului despre înviere (In. 5 v. 24—28; 6 v. 44; 11 v. 25), fiind confirmate prin învierea Sa (1 Cor. 15 v. 20), nu mai sunt cuvinte omenești ci luminătoare de drum prin noaptea morții spre viața de veci. Ele răsună ca solii cerești, ca chemări ale Tatălui, din patria cea vecinică (Evr. 13 v. 14). Cel ce prin cuvânt a chemat toate din nimica, are putere de a ne aduna rămășițele trupesti de orișunde ar fi și le va învia din pricina Duhului care le-a însuflețit (Rom. 8 v. 11). Deaceea creștinul își face drumul vieții în pace, iar despărțirea la groapă de către cei adormiți se prefăce pentru el în așteptare a învierii (1 Tess. 4 v. 13). El este ca pomul cel răsădit lângă izvoarele apelor (Ps. 1 v. 3) care își vede florile și frunzele (zilele, anii, tinerețea, nădeidile, bucuriile, suferințele și luptele) luate de valurile grăbite, dar nu aleargă după ele ci le lasă să treacă iar el își întinde crengile spre cer. Așa stă și cel ce crede în înviere, supus și cu încredere în Providență, cu privirile, cu inima, cu gândurile, cu dorințele și nizuințele îndreptate spre patria cea cerească.

Cărți

Dr. Nicolae Neaga: Eclesiastul — Scurte note explicative. Sibiu. Tipografia Arhidiecezană 1941. Pagini 86.

E cea mai proaspătă lucrare a Părintelui Dr. N. Neaga, prof. la Academia teologică din Sibiu.

Autorul parafrazează textul Eclesiastului, lămurind mai ales înțelesul cunoscutelor locuri ale acestei cărți sfinte, cari unele par echivoce, altele deadreptul dubioase și în conflict direct cu doctrina creștină. Pentru înțelegerea corectă a acestor locuri, se cere o pregătire serioasă și o privire îndelungată și atentă asupra cărții Eclesiastului. Autorul nu numai că e competent să le aibă, ca specialist în materie, dar le-a și dovedit în lucrarea de față. Nu e lucrare încărcată cu subtilități „științifice” și cu critica textului ebraic, spre a putea fi folosită numai de specialiști, ci e o expunere aproape populară, accesibilă oricărui bun

creștin. De aceea și folosul ei practic e cu atât mai mare. Fiecare verset își are sub el parafrizarea. Credem că era mai bine, dacă autorul ar fi așezat „notele explicative” în subsol, ca note subliniare, pentru ca textul să aibă o mai bună continuitate pentru cititori, mai ales pentru aceia, cari la anumite versete cu înțeles limpede, n'ar avea nevoie de nicio explicație. Totuși, aceasta e numai o chestiune de metodă și nu micșorează cu nimic valoarea lucrării, mai ales că textul Eclesiastului e, într'un anumit fel, o colecție de proverbe și fiecare verset poate fi privit aparte, de sine singur sau independent.

Limba clară și stilul ușor și plăcut caracterizează și cartea semnalată aici, ca dealtfel toate cărțile Părintelui autor. Lăudăm hărnicia Părintelui Prof. Dr. N. Neaga și recomandăm călduros cititorilor noștri acest proaspăt rod al hărniciei sale.

P. D.

Augusta Rubenescu: Mărire Ție. Legende religioase. Sibiu 1941. Tipografia Arhidiecezană. Pag. 124, lei 40.

D-na Augusta Rubenescu a intrat în literatura noastră bisericească prin scrierile sale inspirate din întâmplările Noului Testament. Arădanii îi cunoaștem viața sa închinată școlii și opera sa închinată bisericii. Tot ce a scris este străbătut de adâncă religiozitate și tot ce a publicat se leagă de icoana lui Hristos. Viața și faptele Mântuitorului trec prin fibrele sentimentale ale acestei autoare de o valoroasă proză literară ca tot atâtea evenimente sublime, ce prind în sfera lor miraculoasă întreaga lume organică cu toate podobebele ei. Tocmai acest fapt o duce spre forma literară a legendei.

În volumul „Mărire Ție” alături de schițele moralizatoare: „Mântuitorul și sufletele”, „Porunca cincea”, „Idolii”, „Stricăciunile” și „Dreptatea”, întâlnim legendele propriu zise: „Fluerul păstorului”, „Traista cu crini”, „Mantia Albastră”, „Pâinea de piatră”, „Visul stejarului” și „Treizeci de arginți” care se contopesc într'un întreg organic, strălucind în fruntea lor legenda „Mărire Ție” ca și o adevărată diademă de nestemate.

Citind acest volum, sufletul se luminează așa cum numai lecturile într'adevăr religioase sunt în stare să o facă.

O recomandăm această carte îndeosebi în atențiunea preoților-catiheți, cari o pot utiliza în clasele superioare ca „lectură particulară”.

Valoarea cuprinsului cărții doamnei A. Rubenescu-Colarov se potrivește cu bineîngrijita editură a Mitropoliei noastre: „Popasuri Duhovnicești”, — așa că e bine primită în biblioteca fiecărui părinte sufletesc. (ct.)

Informațiuni

■ **Sf. Sinod** și-a deschis sesiunea de toamnă Joi în 23 Oct. 1941, sub președinția I. P. S. S. Patriarhului Nicodim și în prezența d-lui gen. R. Rosetti ministrul Culturii Naționale și al Cultelor.

În ședința următoare, ținută Vineri în 24 Oct. c. d-l ministru R. Rosetti a făcut o amplă dare de seamă în legătură cu proiectul de lege pentru organizarea învățământului de toate gradele și cu principiile legii pentru îndrumarea educației tineretului, și a cerut sprijinul Bisericii ca noile măsuri să-și ajungă scopul.

I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae al Ardealului a expus punctul de vedere al Bisericii în privința învățământului religios în toate școlile și a stăruit asupra idealului spre care trebuie să tindă școala românească, și anume: formarea caracterului religios-moral al elevului, ca să poată avea în viață o orientare creștină. De aceea este nevoie să se dea religiei în școală însemnătatea pe care o merită și să se înfăptuiască prin ea principiul de concentrare a învățământului.

Sf. Sinod apoi și-a dat aviz favorabil pentru modificarea art. 2 din Legea de organizare a Bisericii ortodoxe române, prin care Mitropolia Basarabiei revine la vechiul ei rang de Arhiepiscopie; — aprobă ca P. S. S. Arhiepiscopul Eugeniu Suceveanul să fie delegat în postul de vicar al Episcopiei Buzăului; dispune ca morții să se pomenească la parastase numai cu numele de botez; la pomenirea celor căzuți pe câmpul de luptă se va adăuga: „morți pentru credință și Patrie”; hotărăște ca Tipografia Cărilor Bisericești să treacă sub conducerea Institutului Biblic și să editeze lucrări de știință teologică și de propagandă religioasă; admite propunerea pentru întocmirea fișei parohiale...

■ **Curs de pomicultură.** Marți în 28 Oct. a. c., din inițiativa Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop Dr. Andrei Magieru, a avut loc, în aula Academiei Teologice din Arad, inaugurarea cursurilor de pomicultură ținute cu 18 preoți din Eparhia Aradului și cu studenții Academiei Teologice. La această solemnitate au luat parte P. S. S. Părintele Episcop Andrei, profesorii Academiei Teologice în frunte cu P. C. Sa Părintele Rector Dr. Nicolae Popovici, d-l inspector general Popescu, d-l Popa director al Camerei de Agricultură, d-l inginer agronom Hălmăgean, Prea Cucernicii Părinți cursiști și studenții teologi.

Luând cuvântul d-l inginer agronom inspector general Popescu, aduce mulțumirile și felicitările d-lui Ministru al Agriculturii, pentru sănătoasă inițiativă a P. S. Sale Părintelui Episcop, exprimându-și convingerea că numai în felul acesta,

preoțimea satelor noastre se va încadra, total, în toate domeniile de activitate practică. Vorbește apoi d-l Popa, directorul Camerei de Agricultură, care aduce mulțumiri P. S. Sale Părintelui Episcop, pentru că a luat inițiativa de a îndruma activitatea preoțimii pe terenul practic al muncii manuale. Biserica e cea dintâi instituție care ia o astfel de măsură fericită. Promite că Domnia sa și Camera de Agricultură din Arad, vor sta în strâns contact cu preoțimea satelor noastre, care e sprijinul cel mai puternic pentru îndrumarea agriculturii.

Urmează cuvântul P. S. S. Părintelui Episcop, pe care îl publicăm în fruntea revistei, apoi s'a trecut direct la lucru.

În numele cursiștilor a vorbit P. C. Prot. Șt. Bogdan al Hălmagiului.

P. S. S. Părintele Episcop a luat masa împreună cu profesorii, cursiștii și studenții la popota Academiei.

(Z.)

■ **Societatea de lectură „Episcopul Grigorie“** a studenților în Teologie și-a început activitatea în ziua de 28 Octomvrie 1941, într'un climat de înaltă atmosferă duhovnicească, în prezența I. P. C. S. Părintelui Iconom stavrofor Dr. Nicolae Popoviciu rectorul Academiei și a Profesorilor.

Primul a vorbit studentul Nicolae Nedelcu, președintele societății, care în cuvinte alese arată motivul psihologic care a dat naștere „Societății de lectură“ a studenților și face o succintă expunere a directivelor pe care le va urma societatea.

În continuare studentul Vasile Guzu an. IV își citește lucrarea cu titlul „Preoția în Noul Testament“, lucrare mult apreciată și viu aplaudată de asistență. Materialul bogat și bine studiat, a ajutat pe studentul V. Guzu să prezinte colegilor o lucrare pe cât de interesantă pe atât de reușită.

Tot în această ședință, stud. L. Emandi din an. I, autorul apreciatului volum de poezii „Cântarea fiului pierdut“, citește câteva poezii originale.

În încheiere, I. P. C. Sa Părintele rector Dr. Nicolae Popoviciu, își exprimă mulțumirile față de frumosul început de activitate a „Societății de lectură“ și sfătuește pe studenți să nu iasă din tradiția vechei „Societăți de lectură“ a studenților în Teologie.

Asist.

■ **Despre puterea rugăciunii** vorbește încă o faptă extraordinară, întâmplată de curând, vindecarea minunată a frunțașului Ioan Matei, în capela spitalului militar din Timișoara. Grav rănit pe front, cu auzul și graiul pierdut, a fost adus la Timișoara, unde ia contact imediat cu preotul căp. Alex. Fodor. Mai departe scrie un martor ocular (N. Ionescu):

După vreo zece zile dela internare, fruntașul Matei a început să vină în capela spitalului unde se ruga tot timpul atât dimineața cât și după amiaza până seara târziu.

Intre preot și eroul rănit s'a născut astfel o afinitate transformată apoi într'o sinceră și reciprocă simpatie.

În una din diminețile trecute fruntașul Matei Ioan care se afla acum internat de vreo 55 de zile în spital, a scris cel de-al 50-lea bilet preotului cpt. Fodor unde i-a spus:

„Astă noapte am visat că astăzi voi vorbi. Vă rog din suflet veniți cu mine la capelă ca să-mi cetați o slujbă.“

Preotul impresionat de rugămintea ostașului erou, i-a răspuns tot în scris:

„Dacă vrei mergem imediat!..“

Și împreună preotul și ostașul au mers în capelă unde au început să se roage.

La sfârșitul celei de a doua rugăciuni făcută de preot, acesta a auzit un murmur articulat de Ioan Matei.

În scris l-a rugat să spună cuvântul: Dumnezeu! nu a putut. A răspuns tot prin murmur și atunci preotul luându-l de braț l-a adus în fața icoanei Maicii Domnului, unde ca o adevărată minune, ostașul Ioan Matei mai întâi a auzit pe preot și pe urmă a început să spună și el în continuare:

„Fie voia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ...“

Din acest moment ostașul erou Ioan Matei a reînceput să vorbească și să audă perfect normal.

■ **La Chisindia**, în ziua de 5 Oct. c. s'au desfășurat misiuni religioase conduse de preoții I. Bodea din Buteni, Gh. Popovici și T. Lucaci din loc. Au participat credincioșii din amândouă parohiile și Oastea Domnului din Buteni. Cu acest prilej s'a făcut o impunătoare procesiune la hotarul comunei unde s'au sfințit o cruce, 2 prapori și un potir, dăruiți făcute de credincioșii parohiei. Au predicat preoții I. Bodea și Gh. Popovici. După amiazi la Vecernie a predicat iarăși Păr. Bodea, după care a urmat o serbare frumoasă a Oastei Domnului.

■ **Franța**, după dezastrul suferit din cauza liberalismului și a democrației anarhice și atee, face toate eforturile ca să se reculegă și să indice pe marii și adevărații ei inamici. Intre eise numără și francmasoneria, asupra căreia a fost încredințat să facă studii documentare d-l Fay, președintele Bibliotecii Naționale. După datele luate din arhivele confiscate dela francmasoni, D-sa a făcut cunoscut că numărul francmasonilor francezi militanți este de 60.000. Din acest total,

30.000 sunt din loja Marelui Orient, 15.000 din loja Franței, 3.000 din loja Dreptului Omului și restul din diferite loji mai mici.

D. Fay precizează că la aceste 60.000 de francmasoni se mai adaugă alte 60.000 de persoane care intraseră în loji dar nu-și mai plăteau cotizațiile, fără însă a fi demisionat formal.

■ **Dăruire**. Sfânta Episcopie a Timișoarei a dăruit 55 exemplare cărți cu conținut religios moral, cari au fost distribuite credincioșilor cu prilejul hramului Cuv. Paraschiva din Laz.

Mulțumim Sfintei Episcopii pentru legătura suflătoare prin darul trimis, iar d-lui maior Lazăr Bodea dela liceul militar din Timișoara fi mulțumim pentru propaganda ce ne-o face.

Preot Tăutan

Nr. 4922/1941.

Comunicate

Se atrage din nou atențiunea tuturor membrilor clerului conducători ai oficiilor parohiale, asupra ordinului Nr. 2201/1940, publicat în „Biserica și Școala“ Nr. 23/1940, că sunt obligați să participe la Consiliul de colaborare (Conferințe administrative) dela Prefecturi, Preturi și Primării.

Consiliul Eparhial

Nr. 4892/1941.

Invităm organele parohiale și protopresbiterale, precum și P. C. Părinți protopopi și preoți, ca — întrucât au — plăci comemorative, busturi, statui, statuete, confecționate din bronz sau alte metale, cari sunt stricate, sau nu mai sunt de actualitate, să le predea Comandamentului de garnizoană din capitalele de județe pentru a fi retopite și întrebuintate la fabricarea armamentului și munițiilor.

Despre cantitățile predate se va face raport aici.

Arad, la 21 Octomvrie 1941.

† Andrei

Episcop

S. Seculin

consilier ref. eparhial

Nr. 4940/1941.

On. Minister al Cultelor cu adresa Nr. 57400/1941, trimisă ulterior comunică, că „A cincea gradație trecută în tabelele de salarizare nu se acordă decât preoților cari au participat la campania din 1916—1918 în întregime“.

Deci pentru gradația a cincea vor înainta cerere numai preoții cari, pe lângă anii de serviciu, îndeplinesc și această condiție.

Arad, la 30 Octomvrie 1941.

Consiliul Eparhial.